

Молодість на Льонокомбінаті – золоті роки Володимира Антонюка

Остап Вишня написав «...мені не хочеться бути старим, і я ним ніколи не буду». Ці слова щодня відтворює Володимир Антонюк - своїми справами, ідеями, молодечим завзяттям. На Льонокомбінаті пройшли його найкращі роки – молодість, які він із теплотою в серці згадує нині.

Володимир Станіславович - уродженець Хмельниччини, вслід за татом приїхав у Рівне. Його батьки працювали на суконній фабриці імені Леніна у Дунаївцях. Коли на початку 60-х років почалося будівництво Льонокомбінату, батька, як висококласного теплотехніка, запросили у Рівне, де він брав участь у будівництві теплотраси. І тут ж, на посаді майстра в паротепловому цеху допрацював до пенсії. У 1964 році у Рівне переїхала вся сім'я Антонюків. Володя саме закінчив школу, тож услід за батьком влаштувався на комбінат слюсарем першого розряду в паротепловий цех.

– Дитинство і юність мої пройшли в Дунаївцях. У сім років я пішов до школи, це була одна з перших експериментальних шкіл. Навчався одинадцять років і отримав не просто свідоцтво про загальну середню освіту, а також спеціальність автослюсаря та водія. Наш клас був експериментальним – всі випускники отримували широкі спеціальності і могли одразу ж йти працювати, - розповідає Володимир Станіславович.

- Вчився я добре, особливо цікавими та легкими для

лася, ще навіть не повністю був укомплектований верстатами корпус технічних тканин, а корпус побутових тканин тільки-но починав будуватися. Загалом робота мені дуже подобалася, я не любив робити щось наполовину, тому свої обов'язки я виконував якнайкраще. Два роки пролетіли непомітно, і у 1966 році мене призвали до армії, в Рівненську 45-ту учбово-танкову дивізію, яка була однією із зразкових військових частин,

дружинниками, допомагали охороні, слідували за дисципліною в цехах. Також був головою комітету ДТСА-АФ (Добровільне товариство сприяння армії, авіації і флоту), майстром спорту із планеризму, брав участь у різних гуртках, співав у хорі.

- Ще у школі захопився польотами і мріяв літати. Згодом вже працюючи на Льонокомбінаті, став відповідувати гурток планеристів Рівненського авіаспортклубу.

мене була фізика і хімія. Навчаючись у школі, активно відвідував найрізноманітніші гуртки та спортивні секції, адже в ті часи все було безкоштовно - тільки було б бажання займатися. А так як я був активною і цікавою дитиною, то пробував себе в усьому, що тільки можна було - починаючи від «тимурівців» і завершуючи танцями. В оркестрі грав на мандоліні, а також співав у хорі. В нашій сім'ї всі мали талант до музики: дідусь і бабуся неймовірно гарно співали, тато і брат грали в духовому оркестрі, крім цього, брат займався виготовленням електрогітар.

Також я відвідував футбольну секцію, грав за юніорську збірну Дунаївців – воротарем. Пригадую, як ми в Кам'янець-Подільському боролися за третє місце і я два пенальті взяв, захвату тренера і команди не було меж, мені навіть прізвисько дали «Яшин» (Лев Яшин – видатний радянський футболіст, воротар, заслужений майстер спорту СРСР - авт.). Ми тоді таки виграли, – з радістю в очах згадує свою юність Володимир Антонюк.

– В той час, як я розпочав професійну діяльність на Льонокомбінаті, розбудова підприємства тільки поча-

що розташовувалася у Білорусії, - згадує наш герой.

За відмінну службу Володимир Антонюк був нагороджений фотографією на фоні розгорнутого стягу військової частини. У ті часи це була одна з найпочесніших відзнак. У 1969 році після служби молодий чоловік знову повернувся працювати на Льонокомбінат слюсарем-наладчиком у цех вентиляції.

- Згодом закінчив технікум, вивчив вентиляцію та отримав посаду змінного майстра. Рівненський льонокомбінат на той час вже показово-зразкове підприємство, його частенько відвідували урядові та іноземні делегації. Все культурно, доглянута територія, кімнати відпочинку, роздягалки, в кожного окрема шафка, спецодяг. Сім тисяч працівників, сила-силенна людей, одні виходять - інші заходять, на прохідній не було де яблуку впасти. А демонстрації на травневі свята які були!... В голові колони йдуть орденосці, передовики виробництва, майстри спорту – зі стягами та транспарантами.

Володимир Станіславович згадує також, як займався громадською роботою: був членом комсомольсько-оперативного загону, який відповідав за супровід колони під час демонстрацій, як ходили на чергування з

Здобув перший розряд, і мене зараховували до складу збірної команди області. Учбовий аеродром знаходився в селі Воронів Гоцанського району, і весь вільний час я проводив там, удосконалюючи свої навички та вміння. З часом став керівником планерно-парашутної секції, що діяла при Льонокомбінаті від ДТСААФ. Займалися всі бажаючі в приміщенні училища №5, на другому поверсі, вивчали основи метеорології, навігацію та інші необхідні звання для польотів. Там же знаходився планер «Приморець КІ-15» та парашут. Завдяки наполегливій і самовідданій праці отримав майстра спорту з планеризму, а також мене було зараховано до складу збірної Союзу, але через сімейні обставини довелося залишити улюблену справу, - згадує колишній захоплення Володимир Антонюк. - І тут я згадав, що в школі серйозно займався музикою – тож купую скрипку і починаю займатися. Напевне, рік відвідував музичну школу по класу скрипки. Крім цього, на Льонокомбінаті у той час діяв ряд інших гуртків і клубів: мотоциклетний гурток, спортивний тир, художні студії, хор та інші. І молодь активно відвідувала заняття.

– Десять років пропрацював я на Льонокомбінаті, а потім доля закинула мене на роботу в домобудівний комбінат, далі радіозавод, агрофірма «Зоря», ТОВ «Магур». Пройшло все, проминуло як одна ніч, місяцями хороша, місяцями не дуже, та це життя, – ділиться роздумами Володимир Станіславович.

Зараз колишній працівник Льонокомбінату вже на пенсії, але сповнений сил та молодечого запалу, а в голові вирує безліч ідей та планів. У Клевані має дачу та вирощує там дуже смачні огірочки за власними секретними технологіями і головне - без всілякої хімії.

– З майбутньою дружиною Любов'ю Іванівною познайомився в Міському будинку культури на концерті Валерія Ободзинського. Разом виховали двох чудових синів і вже маємо трьох внучок.

Хто б міг подумати, що таке велике, перспективне текстильне підприємство – Рівненський льонокомбінат – буде зруйновано вщент. Проте тішить те, що Олег Червонюк відроджує і підприємство, і занедбану українську текстильну промисловість. У ці святкові дні хочу побажати йому успіхів у всіх його починаннях, процвітання, натхнення і терпіння у його праці.

